

[Brøndsted.]

vi fået mange oplysninger fra ministeren, og mange af disse oplysninger har haft nogle store tal for, hvad ministeren gerne ville bruge disse penge til. Vi har ikke ved at sige ja til lovforslaget sagt ja til, at der skal bruges mere, end der fortløbende er behov for. Vi har ikke ved at sige ja til lovforslaget og gå ind i hele arbejdet med det sagt, at det er det rigtige antal af ansatte, der er anslået, og dermed har vi altså taget et vist forbehold over for disse, fordi det nu engang er rytmen, der vil bestemme, om antallet skal være af den ene eller den anden størrelse.

Går vi til omkostningssiden på virksomhederne, må vi da indrømme, netop som jeg før sagde, at der er en plusside, og der er en minusside, at det er meget svært at sige, hvad konsekvensen er. Men én ting, der ligger fast på baggrund af oplysninger, vi har fået, er, at de virksomheder, der i dag opfylder bestemmelserne i gældende lov, altså loven fra 1954 med ændringer gennem årene, ikke vil få merudgifter ved ikrafttrædelse af denne lovgivning.

Det vil altså sige, at det i virkeligheden drejer sig om et ønske om at få lidt mere kontrol med en gældende lovs gennemførelse, og det ville vel nærmest være uartigt ikke at sige, at de krav, der fra lovgivningens side stilles til sikkerhed på arbejdspladserne i 1954, skulle vi ikke sikre gennemført.

Men når det er så vanskeligt helt at se, hvordan igangsættelsen vil virke økonomisk på arbejdspladser, i virksomheder, for erhvervslivet, så er der én ting, jeg tror vi her må lægge megen vægt på, og det er de rådgivende instanser, der har repræsentanter fra alle dele af arbejdspladsernes organisationer og altså repræsenterer de på arbejdspladsen værende. Først og fremmest er det miljørådet, vi her må lægge vægt på, men også branchesikkerhedsrådene, der kender vilkårene inden for de enkelte brancher. Deres råd, deres udtalelser, deres henstillinger, deres vejledning er arbejdspladsernes egen vurdering af situationen. Vi må forvente, at disse kan se, hvilken rytme det vil være rigtigt at sætte tingene i gang i.

Her må vi så anmode arbejdsministeren om at høre efter, hvad de siger, lægge mærke

til deres argumentationer, sikre et godt samarbejde med dem og ikke alene høre, hvad flertallet, hvis der er flertalsudtalelser, går ind for, for der kan jo være vægtige synspunkter i det, der er mindretallets indstilling også, og de kan måske veje lige så tungt i den givne situation, fordi det er repræsentativt sammensatte organer. Alle bemærkninger må gå med ind og være medbestemende for rytmen, for igangsættelsen.

Her må vi bl. a. sige, at det er vigtigt, at der tages hensyn til, at dansk erhvervsliv kan stå stærkt i konkurrencen. Vi tåler ikke, at der ikke tages hensyn til den situation, dansk erhvervsliv, danske arbejdspladser, er i både af hensyn til beskæftigelsen og af hensyn til økonomien for samfundet som helhed. Vi kan ikke sætte en lovgivning i gang, der vil bevirke konkurrenceforvriddinger, der vil være med til at gøre vilkårene for de danske arbejdspladser dårlige.

Jeg nævnte før, at det er en lovgivning, der afløser lovene fra 1954. Dengang var venstre ivrig efter at få disse love igennem og gjorde en stor indsats for det, og det gør vi også denne gang, fordi vi erkender, at der har været en vældig udvikling inden for de vilkår, vort arbejdsliv foregår under; der er utrolig meget nyt. Jeg vil sige, at der er så meget nyt og så meget farligt, der bliver brugt på arbejdspladserne, at det vil være uansvarligt, det vil være uanstændigt, hvis man ikke siger, vi må have en lovgivning, der er så fleksibel og så åben, at den hurtigt kan gå ind og bekæmpe de risici, danske arbejdspladser i dag frembyder, når de skal være på toppen af de krav, der stilles, og bruge de maskiner, den teknik og de stoffer, som er nødvendige for at være arbejdspladser med evne til at producere.

Også på den baggrund er det jo man kan undre sig over, at der er partier, der siger, de er forstående over for arbejdspladsens forhold og over for arbejdspladsens mennesker. Vi kan ikke i løbet af 2 år med det materiale, vi har haft som baggrund, finde ud af, hvad de mener og tænker og synes om det. Vi kan ikke finde ud af, om der er lidt, de vil have ændret. Man kan ikke gå med ind i debatten i udvalget og dér igennem 2 år være med til at præge det hele vejen igennem, når man så sidder og ikke kan tage stilling, som fremskridtspartiet og